

Sygn. akt: I C 192/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Okręgowego Szymon Pilitowski
-----------------	--

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2021 r. w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S. i Zakładowi Karnemu w G.

o zapłatę

I. oddała powództwo w całości;

II. zasądza od powoda M. K. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. na rzecz adwokat A. M. kwotę 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem kosztów pomocy prawej udzielonej powodowi z urzędu.

SSO Szymon Pilitowski

Sygn. akt I C 192/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 lutego 2019 r. powód M. K. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w G. oraz Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w S. kwoty 120.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu opóźnienia liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w przypadku zasądzenia powyższej kwoty od pozwanego, a w przypadku oddalenia powództwa od Skarbu Państwa, wskazując, że nie zostały uiszczone w całości ani w części.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w trakcie zajęć KO w świetlicy Aresztu Śledczego w S. doznał urazu stawu skokowego, skutkiem czego został przetransportowany do (...) w S., gdzie rozpoznano zwichnięcie stawu z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo - strzałkowego. Powód zarzucił, że po powrocie do Aresztu Śledczego w S. został pozostawiony samemu sobie. Wbrew zaleceniom, nie zapewniono mu rehabilitacji, a to w związku z przeniesieniem do go Zakładu Karnego w G.. Od tego czasu powód nie otrzymał żadnej pomocy, bezustannie zgłasza dolegliwości bólowe operowanej kończyny, nie jest instruowany, jak ma rehabilitować stopę, ma ograniczoną ruchomość przy zginaniu stopy o 30%. Do dziś chodzi o jednej kuli, jego cela znajduje się na trzecim piętrze (przy braku windy), w celi łóżko znajduje się na wysokości 160 cm, co implikuje konieczność znacznego wysiłku fizycznego i bólu

przy poruszaniu się po Zakładzie Karnym i wchodzeniu na łóżko. Leczenie powoda ogranicza się do dostarczania mu leków przeciwbólowych. Ponadto powodowi nie zagwarantowano możliwości zatrudnienia w jego zawodzie. W ocenie powoda opisane wyżej zaniechanie zapewnienia odpowiednich standardów ochrony zdrowia w sposób bezprawny godzi w dobro osobiste powoda, jakim jest jego zdrowie. Wskazał, iż podstawą prawną uzasadniającą dochodzone pozwem roszczenie jest art. 417 § 1 k.c., art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c., a także art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 lipca 2019 r. pozwany Skarb Państwa, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Pozwany wskazał, że roszczenia powoda są pozbawione podstaw co do zasady i co do wysokości. W ocenie pozwanego powód nie wykazał naruszenia dóbr osobistych, jak też żeby jego stan zdrowia uległ pogorszeniu, nadto nie wykazał, aby przebywał w jednostkach penitencjarnych w warunkach nieodpowiednich. Pozwany zaznaczył, że pozwany nie składał skarg na warunki, zaś z przedłożonego materiału nie wynika, aby składał wnioski o zatrudnienie. Nie było żadnych zaleceń lekarskich, które uzasadniałyby odpowiednie działania w tym zakresie. Pozwany stwierdził, że zdarzenie z dnia 8 sierpnia 2017 r., na które powołuje się powód, nie miało miejsca, nie było zgłoszenia w tym zakresie. Zdaniem pozwanego powód miał zapewnioną dostateczną opiekę medyczną. Powód nie wykazał, aby na skutek przebywania w celach doszło do pogorszenia jego stanu zdrowia fizycznego i psychicznego. Powód, będąc osadzony w jednostce penitencjarnej, musiał liczyć się z ograniczeniami i dolegliwościami, pomimo że administracja pozwanego podejmowała wszelkie działania, które leżały w jej gestii, by zapewnić odpowiednie warunki odbywania kary. Pozwany podkreślił, że powód nie wykazał żadnej szkody, ani nie wykazał kosztów leczenia. W tym stanie rzeczy, w ocenie pozwanego, nie aktualizują się przesłanki zasądzenia zadośćuczynienia z art. 417 § 1 k.c., art. 23 k.c. i art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c., a także art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. K. przebywał w Areszcie Śledczym w S. od 04.04.2017 r. do dnia 19.02.2018 r. Po przybyciu do pozwanego aresztu powód został poinformowany o przysługujących mu prawach i ciężących na nim obowiązkach oraz umożliwiono mu zapoznanie się z przepisami kodeksu karnego wykonawczego, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacyjno - porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności i ustalonego porządku wewnętrznego. Powód miał dostęp do porządku wewnętrznego, który był wydawany do każdej celi mieszkalnej.

Dowód:

przełądarka historii rozmieszczenia (k. 134),

zeznania J. K. na rozprawie w dniu 11.03.2020 r., protokół a-v 00:39:48 – 00:53:26 (k. 232 – 232v).

Po osadzeniu w Areszcie Śledczym w S. powód został objęty opieką medyczną zgodnie z potrzebami zdrowotnymi. W czasie pobytu korzystał z wizyt u lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, stomatologa, był kierowany na konsultacje do lekarzy specjalistów: chirurga, dermatologa, ortopedy, psychiatry.

W dniu 6 sierpnia 2017 r. M. K. doznał urazu podczas zajęć w świetlicy. Dyrekcja Aresztu Śledczego oceniała to zdarzenie jako umyślne samookaleczenie, mające w zamiarze skutkować przedłużeniem okresu osadzenia w tej jednostce. Jeszcze tego samego dnia o godzinie 17.30 powód był badany przez lekarza w związku z dolegliwościami kończyny dolnej lewej, których doznał na skutek urazu. Został natychmiast skierowany do (...), gdzie rozpoznano zwichnięcie stawu skokowego. Wykonano rtg, które wykazało całkowite uszkodzenie więzozrostu stawu skokowego lewego ze zwichnięciem w stawie, złamanie podgłogowe kości strzałkowej lewej. Nastawiono zwichnięcie i ustabilizowano kończynę w szynie gipsowej i przekazano powoda na oddział ortopedyczny, na którym

przebywał w dniach 06-08.08.2017 r. Rozpoznano u niego zwichnięcie stawu skokowego z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo-strzałkowego. W dniu 07.08.2017r. wykonano zabieg operacyjny polegający na odtworzeniu więzozrostu przy pomocy śruby samodociskowej. W dniu 08.08.2017r. został wypisany w opatrunku gipsowym z zaleceniem utrzymywania gipsu przez okres 6 tygodni oraz stosowania profilaktyki przeciwzakrzepowej i stosowania środków farmakologicznych.

W teczce osobopoznawczej powoda nie odnotowano, ażeby w dniu 8 sierpnia 2017 r. doszło do jakiegokolwiek zdarzenia w czasie zajęć świetlicowych odbywających w się w oddziale A1. Powód nie zgłaszał takiego zdarzenia funkcjonariuszom, którzy pełnili rolę wychowawców w oddziale A1.

Powód nie stosował się do zaleceń lekarskich. Między innymi odmawiał leczenia farmakologicznego. W dniu 29 sierpnia 2017 r. lekarz POZ-u przeprowadził z nim rozmowę, w czasie której powód został poinformowany o niestosowności swoich decyzji. Pomimo że zadeklarował poddanie się leczeniu, M. K. tego nie uczynił.

W dniu 20 września 2017 r. był on konsultowany w (...). Wówczas zdjęto mu gips, zalecono ćwiczenia we własnym zakresie oraz stopniowe obciążanie kończyny. W dniu 29 września 2017 r. był konsultowany w (...), zdjęto mu gips, zalecono ćwiczenia we własnym zakresie oraz stopniowe obciążanie kończyny. Dnia 18.10.2017 r. konsultujący go lekarz ortopeda w Areszcie Śledczym nie zalecił dalszego leczenia ortopedycznego ani rehabilitacji. W wyniku wizyty kontrolnej w (...) odnotowano zakończenie leczenia związanego z urazem. Ponadto powód nie był zainteresowany skutecznym leczeniem. W dokumentacji medycznej odnotowano brak współpracy w procesie leczenia ze strony pacjenta.

W dniu 08.11.2017 r. na Izbie Przyjęć (...) w znieczuleniu nasiękowym usunięto powodowi śrubę więzozrostową i wypisano go ze szpitala z zaleceniem chodzeniem o kulach, zakazem obciążania operowanej kończyny, przyjmowania leków przeciwzakrzepowych i przeciwbólowych w razie potrzeby.

Dowód:

dokumentacja medyczna, w tym karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego (k. 14), karta informacyjna Izby Przyjęć (k. 30 – 33, 57 - 58), wywiad (k. 34, 66), karta medyczna czynności ratunkowych (k. 35) protokół zabiegu operacyjnego z dokumentacją okołoperacyjną (k. 47 – 51, 68 - 74), karta informacyjna leczenia szpitalnego (k. 55v, 77), historia choroby (k. 56), skierowanie do szpitala z dnia 26.09.2017 r. (k. 59), książka zdrowia osadzonego (załącznik do akt, a także kopie na k. 95 - 132, 190 – 195, 190 - 193), pozostała dokumentacja (k. 36 – 46, 52 – 55, 60 - 65, 67, 75 – 76),

teczka osobopoznawcza (załącznik do akt),

zeznanie świadka J. A. na rozprawie w dniu 11.03.2020 r., protokół a-v 00:03:52 – 00:20:59 (k. 235v – 236),

opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.10.2020 r. (k. 256 – 258),

uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.05.2021 r. (k. 278),

ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. na rozprawie w dniu 24.09.2021 r., protokół a-v 00:04:03 – 00:23:56 (k. 288 – 288v).

W pismach powoda nie odnotowano próśb o zmianę celi mieszkalnej. M. K. złożył natomiast u Dyrektora Aresztu Śledczego w S. oświadczenie, iż nie chce przebywać na oddziale izby chorych C1. Wskazał w nim, że jego sprawność ruchowa jest dobra na tyle, aby w dalszym ciągu przebywał na oddziale A1. Ponadto w dokumentacji osadzonego nie odnotowano prośby M. K. o podjęcie zatrudnienia. Powód nie domagał się zmiany łóżka na dolne, jak też nie stwierdzono do tego wskazań lekarskich.

Dowód:

oświadczenie powoda (k. 113, 152),

oświadczenie powoda z dnia 31.01.2019 r. (k. 131, 151),

teczka osobopoznawcza (załącznik do akt),

zeznania J. K. na rozprawie w dniu 11.03.2020 r., protokół a-v 00:39:48 – 00:51:56 (k. 232 – 232v).

W dniu 19 lutego 2018 r. powód został przetransportowany do Zakładu Karnego w G., gdzie przebywał do 15 kwietnia 2019 r.

W trakcie pobytu w tej jednostce, w okresie od 19 lutego 2018 r. do 20 marca 2018 r. był on osadzony w pawilonie E, w okresie od 20 marca 2018 r. do 6 sierpnia 2018 r. przebywał w pawilonie D, następnie w okresie od 6 sierpnia 2018 r. do 7 października 2018 r. ponownie w pawilonie E, natomiast przez większość czasu, tj. od 7 października 2018 r. do 15 kwietnia 2019 r. powód był osadzony w pawilonie C.

Dowód:

przełagdarka historii rozmieszczenia (k. 134).

M. K. został przetransportowany do ww. jednostki bez szczególnych zaleceń co do potrzeby rehabilitacji po przebytych zwichnięciu stawu skokowego lewego z uszkodzeniem więzozrostu strzałkowo - piszczelowego. W trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w G. powód okresowo zgłaszał się do lekarza, a dolegliwości bólowe stawu skokowego zgłaszał w dniach: 14.05.2018 r., 24.07.2018 r., 11.09.2018 r., 8.01.2019 r., otrzymywał wówczas leki przeciwbólowe. Powód w czasie wizyt u lekarza nie zgłaszał problemów związanych z wchodzeniem na górne łóżko. Lekarze przyjmujący w tamtejszej jednostce nie mają dostępu do bieżących informacji, czy osadzony korzysta z dolnego, czy górnego łóżka.

W związku z przebytymi urazami zarówno ręki prawej, jak i stawu skokowego, w marcu 2018 r. wystawiono opinię o stanie zdrowia powoda i skierowanie do Oddziału Ortopedycznego w Zakładzie Karnym w Ł. celem wyznaczenia terminu rehabilitacji w wymienionej placówce. Wyznaczono dla powoda termin przyjęcia na leczenie usprawniające do (...) na okres VI – VII 2019 r. W międzyczasie, tj. od 29 listopada 2018 r. do 6 grudnia 2018 r., powód był umieszczony w wykazie osób uprawnionych do korzystania z zajęć w świetlicy sportowej. Mógł korzystać ze świetlicy sportowej trzy razy w tygodniu w godzinach od 11:30 do 12:30. Na potrzeby korzystania z tej świetlicy powód złożył oświadczenie o dobrowolnym i nieprzymusowym udziale w ćwiczeniach fizycznych w ramach świetlicy sportowej.

Powód nie wymagał rehabilitacji na profesjonalnych urządzeniach. Miał możliwość ćwiczyć kończynę we własnym zakresie.

M. K. niejednokrotnie zwracał się o doręczenie mu kopii dokumentacji medycznej dotyczącej jego leczenia. Została mu wydana karta informacyjna leczenia ambulatoryjnego. W tym okresie powód zgłaszał jedynie okresowo występujące dolegliwości bólowe lewego stawu skokowego.

Dowód:

wyjaśnienie E. P. z 5.08.2019 r. (k. 189),

uzupełniające wyjaśnienie D. U. z dnia 6.08.2019 r. (k. 196),

pismo z dnia 26.02.2019 r. (k. 133, 194).

dokumentacja medyczna, w tym książka zdrowia osadzonego (załącznik do akt, a także kopie na k. 95 - 132, 190 – 195, 190 - 193),

wnioski o wydanie dokumentacji medycznej (k. 195, 195v),

oświadczenie z dnia 27 listopada 2018 roku (k. 199),

wykaz osadzonych uprawnionych do świetlicy sportowej (k. 200 – 201),

zeznania świadka E. P. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:06:43 – 00:19:20 (k. 207v – 208),

zeznania świadka D. U. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:34:03 – 00:43:32 (k. 208v - 209),

opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.10.2020 r. (k. 256 – 258),

uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.05.2021 r. (k. 278),

ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. na rozprawie w dniu 24.09.2021 r., protokół a-v 00:04:03 – 00:23:56 (k. 288 – 288v).

Podczas pobytu w tej samej celi w okresie zimowym 2018 r. powód rozmawiał ze współosadzonym z nim A. P. i narzekał, że go boli cały czas noga. Korzystał wówczas z kuli. Musiał wchodzić na swoje łóżko kicając, wejść na krzesło i z tego krzesła przeskoczyć. Nie wychodził na spacer. Miał możliwość odbywania spacerów, jednak tego nie robił, albowiem musiałby zejść na dół, a cela, w której przebywał, znajdowała się na 3 piętrze. Spał na górnym łóżku, w celi czteroosobowej. Przebywał w jednej celi z A. P. około miesiąc, półtora. W jego obecności zwracał się do oddziałowego, że chce udać się do lekarza. Wówczas oddziałowy poinformował go, że powinien napisać kartkę z prośbą o skierowanie go do lekarza. Powód skarżył się, że boli go kostka. A. P. uważał, że powód się męczy. W jego obecności nie brał leków, nie ćwiczył. A. P. nie słyszał, żeby powód prosił kogoś z Zakładu Karnego, aby został przeniesiony na dolne łóżko. Jemu nie skarżył się na to. W tamtym okresie w Zakładzie Karnym w G. praktykowano, że gdy osadzony otrzymał od lekarza zalecenie umieszczenia na dolnym łóżku, to przy umieszczeniu w celi od razu kierowano go na dolne łóżko. Powód nie mówił, że potrzebuje spać na dolnym łóżku. W obecności A. P. nie informował nikogo z Zakładu Karnego, że chciałby pracować. Samemu współosadzonymu mówił jednak, że chciał pracować, ale lekarz medycy pracy nie wyraził na to zgody.

Dowód:

zeznania świadka A. P. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:49:29 – 01:00:01 (k. 209).

Pracownicy Zakładu Karnego w G. nie stwierdzali w trakcie codziennych wizytacji i rozmów z osadzonym, by powód skarżył się na warunki zakwaterowania, w tym na usytuowanie jego łóżka. Gdyby istniała potrzeba do zajmowania dolnego łóżka, lekarze wypisaliby takie zalecenie i przekazali je do zrealizowania. Wychowawcy nie zaobserwowali, aby powód musiał chodzić o kulach. M. K. jawił się jako osoba wysportowana. W kwietniu 2018 r. został on zgłoszony przez wychowawcę oddziału do podjęcia pracy w oddziale mieszkalnym jako pracownik gospodarczy. Decyzją Dyrektora ZK nie został wdrożony do zatrudnienia z uwagi na niezdolność do wykonywania pracy na ww. stanowisku.

Dowód

przeglądarka historii rozmieszczenia (k. 134),

wyjaśnienie J. U. z dnia 5.07.2019 r. (k. 135),

wyjaśnienie T. N. z dnia 5.07.2019 r. (k. 136),

wniosek o zatrudnienie (k. 137 – 138),

wyjaśnienie K. W. z dnia 4.07.2019 r. (k. 139),

wyjaśnienie D. U. z dnia 5.07.2019 r. (k. 140),

wyjaśnienie P. K. z dnia 4.07.2019 r. (k. 141),

wyjaśnienie lek. E. P. (k. 189),

zeznania świadka T. N. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:19:20 – 00:27:55 (k. 208),

zeznania świadka K. W. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:27:55 – 00:34:03 (k. 208 – 208v),

zeznania świadka D. U. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:34:03 – 00:43:32 (k. 208v - 209),

zeznania świadka P. K. na rozprawie w dniu 8.11.2019 r., protokół a-v 00:42:32 – 00:47:02 (k. 209).

Podczas osadzenia w Zakładzie Karnym w G. powód dwukrotnie składał do Dyrektora ZK skargę. Pierwsza dotyczyła niezapewnienia odpowiednich środków bezpieczeństwa w sali widzeń, przez co jego syn w kąciku zabaw skaleczył się, co zostało wyjaśnione tym, że umożliwiono mu dostęp do apteczki, nadto brak było konieczności wezwania pogotowia. Druga dotyczyła odmowy udzielenia powodowi zezwolenia na czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej w celu umożliwienia odwiedzenia grobu córki, co ostatecznie zostało uzasadnione negatywną prognozą kryminologiczno-społeczną.

Dowód:

postanowienie z dnia 19.11.2018 r. (k. 142 – 143),

pismo z dnia 9.11.2018 r. (k. 144),

skarga na decyzję komisji penitencjarnej (k. 145),

pismo z dnia 3.04.2018 r. (k. 146),

wniosek z dnia 19.03.2018 r. (k. 147).

W dniu 31 stycznia 2019 r. powód złożył oświadczenie, iż odmawia dalszej ortopedycznej konsultacji oraz leczenia w tym dniu oraz że jest świadomy swojej decyzji.

Dowód:

oświadczenie powoda z dnia 31.01.2019 r. (k. 131).

Powód w wyniku doznanego urazu podanego w rozpoznaniu był leczony prawidłowo operacyjnie, natomiast po uzyskaniu wygojenia więzozrostu nie wymagał leczenia rehabilitacyjnego, a jedynie zleconych samodzielnych ćwiczeń usprawniających.

Dowód:

opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.10.2020 r. (k. 256 – 258),

uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.05.2021 r. (k. 278),

ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. na rozprawie w dniu 24.09.2021 r., protokół a-v 00:04:03 – 00:23:56 (k. 288 – 288v).

Aktualnie u M. K. występuje śladowe ograniczenie zgięcia grzbietowego i podeszwowego stopy lewej. U powoda rozpoznaje się stan po przebytych zwichnięciu stopy lewej z uszkodzenie więzozrostu piszczelowo - strzałkowego, leczony operacyjnie bez upośledzenia funkcji lewej kończyny dolnej. Powód nie wymaga dalszego leczenia.

Dowód:

opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.10.2020 r. (k. 256 – 258),

uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. z dnia 20.05.2021 r. (k. 278),

ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego A. K. na rozprawie w dniu 24.09.2021 r., protokół a-v 00:04:03 – 00:23:56 (k. 288 – 288v).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawy prawnej dochodzonego przez powoda roszczenia głównego należało poszukiwać w treści, wskazanych zresztą przez wprost w pozwie, przepisów zawartych w art. 417 § 1 k.c., art. 23 k.c., art. 24 § 1 k.c. oraz w art. 448 k.c., a także art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W myśl art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Roszczenia wynikające z naruszenia dobra osobistego w postaci zdrowia regulują natomiast przepisy zawarte w art. 444 i 445 k.c. Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Wywodząc powództwo oparte na art. 448 k.c. powód powinien był udowodnić, stosownie do wymogu przewidzianego w art. 6 k.c., iż wskutek zachowania osób, za które pozwany ponosi odpowiedzialność, zostały naruszone jego dobra osobista, w wyniku czego doznał on krzywdy. Aby Sąd mógł uwzględnić jego roszczenie na podstawie art. 444 i 445 k.c., powód był natomiast obowiązany wykazać, że w następstwie tych zachowań doszło u niego uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

Wskazane wyżej regulacje zawarte w art. 448 k.c. i w art. 444 oraz 445 k.c. znajdują się wśród przepisów dotyczących czynów niedozwolonych zaczynających się od art. 415 k.c., stąd należy przyjąć, iż do ich zastosowania konieczne jest stwierdzenie wystąpienia ogólnych przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej. Od dnia 1 września

2004 r. istnieją dwa reżimy odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa. Po pierwsze, odpowiedzialność szczególna unormowana w art. 417 – 417² k.c., które to przepisy regulują odpowiedzialność deliktową Skarbu Państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego, a także innych państwowych i komunalnych osób prawnych wyłącznie za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej i tylko w tym zakresie wyłączają stosowanie przepisów ogólnych o odpowiedzialności za cudze czyny, tj. art. 416, 427 i 429 - 430 k.c. Po drugie, odpowiedzialność oparta o ogólne zasady odpowiedzialności deliktowej osób prawnych, która obejmuje odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną w inny sposób niż przy wykonywaniu władzy publicznej.

Ten pierwszy rodzaj odpowiedzialności reguluje przede wszystkim art. 417 § 1 k.c. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Odpowiedzialność przewidziana w art. 417 k.c. jest odpowiedzialnością za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie „przy wykonywaniu władzy publicznej”. Wykonywanie funkcji władzy publicznej łączy się co do zasady z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Jednocześnie w doktrynie i judykaturze prawa cywilnego wskazuje się, że tylko wówczas mamy do czynienia z wykonywaniem władzy publicznej, gdy brak jest formalnej równości stron. Wykonywanie władzy w tym sensie może mieć postać nie tylko wydania decyzji (orzeczenia), lecz także faktycznej ingerencji w sferę praw jednostki, na przykład użycia przymusu zarówno w stosunku do majątku, jak i osoby.

W niniejszej sprawie powód wiązał obowiązek wyrównania krzywdy przez pozwanego z jego działalnością polegającą na wykonywaniu kary pozbawienia wolności. Ta sfera działalności musi być uznana za wykonywanie władzy publicznej. Z tego względu odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną w związku z wykonywaniem kary pozbawienia wolności podlegała ocenie z punktu widzenia art. 417 § 1 k.c.

W orzecznictwie wskazuje się (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 czerwca 2017 r., I ACa 133/17), iż podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa w oparciu o art. 417 § 1 k.c. jest spełnienie łącznie trzech przesłanek - niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej, wystąpienia szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej a szkodą. Konieczność łącznego wystąpienia tych przesłanek oznacza, że brak jednej z nich przesądza o braku odpowiedzialności na podstawie wskazanego przepisu. Obowiązek wykazania, że na skutek bezprawnego działania (zaniechania) funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej czynności powstała szkoda, spoczywała na powodzie.

Bezprawność zachowania osób, za które odpowiedzialność ponosić ma Skarb Państwa, musi charakteryzować się czymś innym niż bezprawność stanowiąca przesłankę odpowiedzialności deliktowej wynikającej z art. 415 k.c. według ogólnego rozumienia przyjmowanego w cywilistyce. Kodeksowe określenie „niezgodność z prawem” (cyt. za komentarzem do art. 417 k.c. [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. prof. dr hab. Edward Gniewek, prof. dr hab. Piotr Machnikowski, 2017, Wydanie 8) nawiązuje – podobnie jak art. 77 ust. 1 Konstytucji RP – do „bezprawności”, jednakże w doktrynie pojawił się problem jej rozumienia. Z jednej strony zostało zaprezentowane tam stanowisko ograniczające „bezprawność” władzy publicznej do działania lub zaniechania sprzecznego z konkretną normą prawną (wynikającą ze źródła prawa przewidzianego przez Konstytucję RP), z drugiej zaś stanowisko postrzegające „bezprawność” szeroko, na wzór cywilistycznych rozwiązań, uznając, że jest nią zarówno akt przeciwny ustawie, jak i sprzeniewierzający się zasadom współżycia społecznego. W przywołanym wyżej komentarzu do art. 417 k.c. (red. prof. dr hab. E. G., prof. dr hab. P. M.) przedstawiono przekonującą Sąd argumentację przemawiającą za pierwszym z tych stanowisk. Zwrócić bowiem należy na użyty wprost w ww. przepisie zwrot „niezgodne z prawem”. O istnieniu lub nieistnieniu bezprawności w danym stosunku powinien przesądzać charakter norm regulujących oznaczone stosunki publicznoprawne oraz nakładających na organy władzy publicznej obowiązki określonego działania lub zaniechania. Zasadniczym kryterium bezprawności powinny być tutaj zatem konkretne normy prawne. Szersze ujęcie „niezgodności z prawem” nie znajduje tu dostatecznego uzasadnienia. Do poglądu o normatywnym kryterium badania bezprawności działania lub zaniechania władzy publicznej przystaje pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z 7 listopada

2013 r., V CSK 519/12.), według którego „niezgodność z prawem” (art. 417 § 1 k.c.) trzeba rozumieć jako „naruszenie nakazu czy zakazu wynikającego tylko z normy prawnej, a nie z zasad współżycia społecznego”. Przyjmuje się przy tym, iż generalnie to na poszkodowanym ciąży dowód naruszenia prawa przy wykonywaniu władzy publicznej.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie pozwolił na ustalenie przesłanek odpowiedzialności deliktowej strony pozwanej wynikających z art. 417 § 1 k.c., a mianowicie przede wszystkim powód nie wykazał niezgodności z prawem zachowania osób, za które odpowiedzialność mogłaby ponosić strona pozwana, stanowiącej fundamentalny warunek zastosowania art. 417 § 1 k.c., ale także krzywdy doznanej przez powoda, którą miałoby zrekompensować zadośćuczynienie przewidziane w art. 448 k.c. czy w art. 445 k.c.

Przystępując do oceny, czy w realiach sprawy można mówić o naruszeniu przez zachowanie osób podległych pozwanemu dóbr osobistych powoda, Sąd wpierw chciałby podkreślić, iż miał na uwadze, że wymóg zapewnienia przez Państwo godziwych warunków odbywania kary pozbawienia wolności jest jednym z wymogów nowożytnego państwa prawa, co znajduje swoje odzwierciedlenie m. in. w art. 10 ust. 1 ratyfikowanego przez Polskę Międzynarodowego Paktu Praw Osobistych i Publicznych z dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r., nr 38, poz. 167 i 168). Zgodnie z tym przepisem każda osoba pozbawiona wolności zostanie potraktowana w sposób humanitarny i z poszanowaniem przyrodzonej godności człowieka. Z kolei Europejska Konwencja Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 grudnia 1950 r. (ratyfikowana przez Polskę w 1993 r. - Dz. U. z 1993 r., nr 61, poz. 248 ze zm.) wprowadza obowiązek władzy publicznej zapewnienia osobom osadzonym w zakładach karnych godziwych i humanitarnych warunków odbywania kar, nienaruszających godności ludzkiej. Te zasady prawa międzynarodowego zostały przeniesione na grunt prawa polskiego i znalazły swoje odzwierciedlenie w art. 40, 41 i 47 Konstytucji, zgodnie z którymi, nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu, zakazuje się stosowania kar cielesnych, każdy pozbawiony wolności powinien być traktowany w sposób humanitarny i każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym. Zgodnie z art. 30 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przyrodzona i niezbywalna godność człowieka jest nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych. Obowiązek ten powinien być realizowany przez władze publiczne przede wszystkim tam, gdzie Państwo działa w ramach imperium realizując swoje zadania represyjne, których wykonanie nie może prowadzić do większego ograniczenia praw człowieka i jego godności, niż to wynika z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka represji.

Pozwany niewątpliwie zobowiązany był do zapewnienia powodowi takich warunków w jednostkach penitencjarnych, gdzie był osadzony, w których jego godność ludzka nie doznałaby uszczerbku. Powód twierdził, iż do naruszenia jego dóbr osobistych doszło w związku niegodnym traktowaniem go przez pozwanego w ten sposób, iż był leczony w niewłaściwy sposób, co spowodowało pogorszenie jego stanu zdrowia.

W Polsce zasady odbywania kary pozbawienia wolności reguluje przede wszystkim ustawa z dnia 6 czerwca 1997 roku kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r, poz. 557). W myśl art. 102 pkt 1 k.k.w. skazany ma prawo w szczególności do odpowiedniego ze względu na zachowanie zdrowia wyżywienia, odzieży, warunków bytowych, pomieszczeń oraz świadczeń zdrowotnych i odpowiednich warunków higieny. Według art. 115 § 1 i 4 k.k.w. skazanemu zapewnia się bezpłatne świadczenia zdrowotne, leki i artykuły sanitarne. Świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności.

W dotychczasowym orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (por. wyroki z dnia 24 marca 2015 r., 38510/06 i z dnia 24 lipca 2012 r., 32287/09) wskazywano, iż Państwo ma obowiązek zapewnić więźniowi opiekę medyczną na poziomie dostatecznym lub co najmniej na poziomie opieki zdrowotnej dostępnej dla ogółu społeczeństwa. Opieka medyczna w warunkach penitencjarnych powinna być odpowiednia, to znaczy na poziomie porównywalnym do opieki, jaką państwo jest zobowiązane zapewnić całemu społeczeństwu, ale nie oznacza to, że każdemu osadzonemu, w warunkach penitencjarnych jest zapewniony taki sam poziom opieki medycznej jak w najlepszym placówkach medycznych poza zakładem karnym.

Rozstrzygając sprawę Sąd miał na względzie, iż zgodnie z art. 115 § 4 k.k.w. świadczenia zdrowotne udzielane są skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności. W myśl § 5 tego artykułu podmioty lecznicze inne niż podmioty, o których mowa w § 4, współdziałają z tymi podmiotami, w zapewnieniu skazanemu świadczeń zdrowotnych, gdy konieczne jest w szczególności:

- 1) natychmiastowe udzielenie świadczeń zdrowotnych ze względu na zagrożenie życia lub zdrowia skazanego;
- 2) przeprowadzenie specjalistycznych badań, leczenia lub rehabilitacji skazanego;
- 3) zapewnienie świadczeń zdrowotnych skazanemu, który korzysta z przepustki lub czasowego zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego.

Zasady udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności reguluje natomiast rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2010 r. (Dz.U. 2011 Nr 1, poz. 2) wydane na podstawie art. 115 § 9 k.k.w. Zgodnie z § 10 tego aktu prawnego:

1. Zlecenia lekarskie z zakresu farmakoterapii związane z przygotowaniem i wydaniem dawek leków wykonuje pielęgniarka więziennej służby zdrowia.
2. Leki podaje się w czasie i dawkach wyznaczonych przez lekarza więziennej służby zdrowia i lekarza dentystę więziennej służby zdrowia. Leki zaliczone do bardzo silnie działających z grupy A według Farmakopei Polskiej, silnie działających z grupy B według Farmakopei Polskiej oraz środków odurzających z grupy N według Farmakopei Polskiej podaje się w dawkach jednorazowych.
3. W uzasadnionych przypadkach, na pisemne zlecenie lekarza więziennej służby zdrowia można wydać osobie pozbawionej wolności, z jednoczesnym pouczeniem o sposobie ich stosowania, leki z grupy B według Farmakopei Polskiej niebędące substancjami psychotropowymi. Leki te wydaje się w ilości odpowiadającej dawce dobowej, jeśli nie przekracza ona dawki dobowej maksymalnej, lub na okres całej kuracji, jeśli suma dawek całej kuracji nie przekracza dobowej dawki maksymalnej lub Farmakopea Polska nie określa przy danym leku wielkości dobowej dawki maksymalnej.
4. W zakładach karnych, w których zakład opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności nie zapewnia całodobowego udzielania świadczeń zdrowotnych, przygotowane jednorazowe dawki leków mogą być przekazane osobie pozbawionej wolności za pośrednictwem osoby niebędącej osobą wykonującą zawód medyczny.

Spośród dowodów zgłoszonych przez powoda, jakimi zamierzał on wykazać, że wskutek zachowań osób podległych pozwanemu doszło do naruszenia jego dóbr osobistych, Sąd przeprowadził te dotyczące dokumentów, które pozyskał zarówno od pozwanego (z akt osobowych) jak i od (...) (z dokumentacji medycznej), a nadto zeznań świadka A. P. i samego powoda oraz opinii biegłego z zakresu ortopedii. Zawarty w pozwie wniosek o przesłuchanie świadka A. T. został ostatecznie cofnięty (k. 236). Żaden z tych dowodów nie potwierdził okoliczności, które mogłyby świadczyć o spełnieniu przesłanek roszczeń wywodzonych w ww. przepisów.

Ustalając stan faktyczny, w świetle którego Sąd ocenił powództwo, oparł się w pełnym zakresie na tym, co wynikało z ww. dokumentów, zeznań świadka i opinii biegłego. Sąd nie widział podstaw, aby odmówić wiary zeznaniom A. P., natomiast nie potwierdziły one, by wskutek zachowań osób podległych pozwanemu doszło do naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego powoda. Sąd uwzględnił, że jest to osoba, która była współosadzona z powodem w Zakładzie Karnym w G. przez okres do półtora miesiąca w okresie zimowym 2018 r. Mógł zaobserwować tylko to, co działo się w ww. okresie, a nadto wiedzę czerpał tylko częściowo z tego, co samodzielnie dostrzegł, ponadto informował Sąd o tym, co przekazał mu powód. Sąd poczynił ustalenia w pełni korespondujące z relacjami świadka, jednak w ich świetle nie dopatrywał się niczego, co by świadczyło, że w trakcie współosadzenia A. P. był świadkiem zdarzeń naruszających godność osobistą powoda. Nie sposób było podważyć wiarygodności jego twierdzeń, według których powód korzystał wówczas z kuli i miał problemy z chodzeniem, odczuwał ból, sam ten fakt nie pozwala jednak

przypisać pozwanemu jakiegokolwiek nieprawidłowości. Świadek nie potwierdził natomiast, że powód zgłaszał potrzebę zakwaterowania go na dolnym łóżku, że kierował w jego obecności prośby do pracowników Zakładu o zatrudnienie. Pozbawiona mocy dowodowej była natomiast ta część zeznań świadka, w której zrelacjonował on tylko to, co przekazał mu powód, a czego samemu nie zaobserwował. W tej mierze moc tę należało bowiem ocenić na równi z dowodem z przesłuchania samego powoda.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda, albowiem pozostawały one gołosłowne. Oczywistym jest, iż dowód ten pochodził bezpośrednio od strony zainteresowanej rozstrzygnięciem procesu, a zatem oceny jego wiarygodności Sąd winien był dokonywać z dużą ostrożnością. Nie mógł oprzeć się tylko na tym dowodzie, jeżeli stwierdzonych w nim okoliczności nie uwiarygodniły inne dowody. Z opozycji do twierdzeń powoda pozostawało natomiast szereg dowodów przedstawionych przez pozwanego. Oprócz dokumentów (zawierających m.in. oświadczenia powoda wyrażające jego stosunek do leczenia, wzbudzające wątpliwość co do zgodności z prawdą tego, co utrzymywał w pismach procesowych sporządzonych na potrzeby procesu) Sąd wskutek inicjatywy pozwanego zapoznał się z tym, co relacjonowali wskazani pracownicy wymienionych w pozwie jednostek penitencjarnych, a zatem świadkowie: J. A., M. R., E. P., T. N., K. W., D. U., P. K. a także przedstawiciel Aresztu Śledczego w S. J. K. przesłuchany w charakterze strony. Ich zeznania były spójne ze sobą, korespondowały z dokumentami stanowiącymi dowód w sprawie, Sąd nie miał podstaw, by uznać, że są one niewiarygodne w zakresie, w jakim okazały się być sprzeczne z relacjami samego powoda. Z tego względu dokonując wyboru pomiędzy grupami tych dwóch opozycyjnych w stosunku do siebie dowodów Sąd dał wiarę dowodom przedstawionym przez pozwanego.

O ile ustaleń faktycznych dotyczących faktów niewymagających wiadomości specjalnych Sąd mógł dokonać w oparciu o wszystkie przedstawione w sprawie dowody, to byłby władny stwierdzić to, czy wskutek zachowania osób podległych pozwanemu doszło do powstania lub pogłębienia się rozstroju zdrowia powoda, co determinowałoby zastosowanie art. 444 i 445 k.c., wyłącznie na podstawie dowodu z opinii biegłego odpowiedniej specjalności, albowiem wymóg taki wprost wynika z treści art. 278 k.p.c. Na tę okoliczność Sąd na wniosek powoda przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu ortopedii A. K..

W związku z tym Sąd wziął pod uwagę, iż w opinii z 20.10.2020 r. biegły ten w istocie wykluczył wystąpienie jakiegokolwiek związku pomiędzy zachowaniem pracowników wymienionych w pozwie jednostek penitencjarnych a stanem zdrowia powoda. Biegły stwierdził natomiast, iż powód w wyniku urazu, na który się powoływał w toku procesu, był leczony prawidłowo, zarówno operacyjnie, jak również później po uzyskaniu wygojenia. Zdaniem biegłego nie wymagał on leczenia rehabilitacyjnego, a jedynie zleconych samodzielnych ćwiczeń usprawniających. Biegły ocenił również, że aktualnie u M. K. występuje jedynie śladowe ograniczenie zgięcia grzbietowego i podeszwowego stopy lewej. U powoda rozpoznaje się stan po przebyłym zwichnięciu stopy lewej z uszkodzeniem więzozrostu piszczelowo - strzałkowego, leczony operacyjnie bez upośledzenia funkcji lewej kończyny dolnej. Powód nie wymaga żadnego dalszego leczenia.

W celu wyjaśnienia wątpliwości wobec pierwotnej opinii biegłego, jakie wynikały z zarzutów powoda wyrażonych w piśmie z 07.01.2021 r., Sąd w pierwszej kolejności przeprowadził dowód z uzupełniającej pisemnej opinii biegłego. Z uwagi jednak, iż ta, sporządzona w dniu 20.05.2021 r. okazała się być lakoniczna, Sąd dokonał dodatkowo wysłuchania biegłego na rozprawie w dniu 24.09.2021 r. W trakcie tej czynności dowodowej biegły odniósł się do wszystkich zastrzeżeń, jakie zostały wyrażone w piśmie powoda z 07.01.2021 r. Pełnomocnik powoda miał swobodną możliwość zadawania biegłemu dodatkowych pytań. W następstwie przeprowadzenia tego dowodu Sąd nie dopatrył się potrzeby dalszego uzupełniania opinii, czy też dopuszczenia dowodu z dodatkowej opinii innego biegłego z zakresu ortopedii, czego domagał się powód. Z uwagi na to wniosek powoda złożony w tym przedmiocie Sąd oddalił na rozprawie w dniu 24.09.2021 r. Bacząc na treść zarzutów powoda Sąd uznał, iż stanowią one jedynie polemikę z stanowiskiem zajęтым przez biegłego w opinii, w szczególności dotyczącym braku potrzeby zapewnienia powodowi dodatkowego leczenia i rehabilitacji po przebytej operacji w trakcie pobytu w zakładzie karnym.

Dowód z opinii ww. biegłego wykluczył wystąpienie przesłanki roszczeń powoda wywodzonych z art. 445 w zw. z art. 444 k.c., jaką byłby fakt naruszenia zdrowia powoda poprzez zachowanie pozwanego. Żaden z innych

przeprowadzonych dowodów nie dał podstaw do stwierdzenia faktu naruszenia przez osoby podległe pozwanemu jakiegokolwiek innego dobra osobistego powoda niż zdrowie, zatem wykluczone okazało się zastosowanie art. 448 k.c. Kierując się ogółem powyższych okoliczności Sąd uznał powództwo w całości za niezasadne, dlatego w punkcie I. sentencji wyroku je oddalił.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód przegrał proces w całości, a zatem powinien zwrócić pozwanemu wszystkie poniesione przez niego koszty procesu. Na koszty te złożyło się wyłącznie wynagrodzenie reprezentanta pozwanego - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, które Sąd przyznał w stawce minimalnej przewidzianej w § 18 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

Zawarte w punkcie III. sentencji wyroku rozstrzygnięcie o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu przez adw. A. M. Sąd wydał na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz.U. Nr 16, poz. 124). Przyznał je w wysokości stanowiącej dwukrotność stawki minimalnej przewidzianej w § 14 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714), czyli w kwocie 240 zł, podwyższonej o równowartość podatku od towarów i usług na podstawie § 4 ust. 3 tego aktu, czyli o kwotę 55,20 zł, co w sumie dało 295,20 zł. Uznając za konieczne podwyższenie tej stawki dwukrotnie Sąd kierował się argumentacją wyrażoną w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., w sprawie o sygn. SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r. poz. 769), czyli dążył do tego, by wynagrodzenie należne pełnomocnikowi z urzędu netto nie było niższe niż takie, które przysługiwałoby pełnomocnikowi z wyboru (to przewidziane w § 18 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie wynosiłoby 240 zł). Sąd nie widział jednak prawnej możliwości, aby przyznać temu pełnomocnikowi wynagrodzenie w wyższej wysokości pomimo względu na niewątpliwie znaczny nakład pracy tego pełnomocnika w niniejszym procesie.

SSO Szymon Pilitowski

Sygn. akt I C 192/19

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)